

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2011. október hóban :(II.kor.13,13.):

« Urunk, Jézus Krisztus kegyelme Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal! »

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban ! Láttuk s talán beláttuk, hogy a közösség, mint ilyen maga, létfenntartó jelentőséggel bír. Hiszen életünk is közösségből fakad, nemcsak a szülői közösségből, hanem minden szülő Szülőjének, Istennek a közösségből. – Ezért fontos alaptétele életünknek, hogy legyen közösségünk (kapcsolatunk) Istennel, a lét és közösségi lét Forrásával, valamint minden emberrel. A közösségvállalás másik neve = a szeretet. A közösségi élet ezért kötelező életforma, az emberi egzisztencia belső szerkezetéből fakadó ordító, kiáltó, üvöltő követelmény. Ezért fontos, hogy lehetőleg - Pál apostol szavaival - „amennyire rajtatok áll, éljetez mindenkivel békeességben”(Róm.12,18). Ez az alap. Egy általános alap, a rendezett élethez. De a felépítmény is egy kiáltó követelmény : Az ember vágyódik – túl az általánosságon - egy intenzív, belterjes, meghitt baráti közösségre is. Ahol elfogadják, meghallgatják, megértik, segítik, támogatják, nevelgetik, formálják, sorsát átérzik, s annak kibontakozásához hozzásegítik. Ennek krisztusi fóruma , a kisközösség. Ennek megtartó erejét mindazok érzik és átérzik, akiknek van kiscsoportjuk. – Az imacsoport azért is csodálatos, mert nem egymás szép két szeme kedvéért jövünk össze, hanem, mert ott a hit és az Isten szeretete motivál. Persze az emberi gyatraság oda is elkísér minket, de a kegyelmi kohó azért megteszi a magáét: Kiégeti és leolvasztja rólunk a salakot, szépen, apránként. A közösségi szellem kialakításába a mi jelenlétünk is beledolgozik, de ugyanakkor a mi lelki világunk belső formálását a közösségi szellem maga is formálja, faragja. S mivel a közösség imája „lehívja” az Örök Jót, a végtelen Szentet, ezért a közösségi szellem a jelenlévőket is jóra alakítja. A mostani életige is mintegy felszólítás mindazoknak, akik, a közösségi együttlét végett, a küszöbre teszik a lábukat, hogy oda belépjenek: „Urunk, Jézus Krisztus kegyelme Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!” (II.Kor.13,13.)

Téma - :Ezután is az **ima-közösség, a kiscsoportos lét, s együttlét,** s annak szabályai. Nyilvánvaló, hogy bizonyos feltételekre van szükség, ha azt akarjuk, hogy a közösségi élet minden áldása, öröme és ígérete megtapasztalhatóvá legyen. - Nem kell nagy dolgokat tenni, nincs szükség különleges akrobata-mutatványokra, hogy jól sikerüljön a közösség. Egészen egyszerű mozzanatokra kell csak ügyelni. – Nem kell más, csak szeretet és jóakarát. „Ahol szeretet és jóakarát, ott az Isten. Krisztus szeretete gyűjt egybe minket, ujjongjunk és örvendezzünk benne. Amikor tehát egybegyűlünk, vigyázzunk, hogy lélekben is egyek maradjunk.” Ez egy jó szellem, egy angyal, ezt kell lehívni, majd ezek sokaságát. Ezek teremtmények, szellemi teremtmények, a Legfőbb Jótól. De magát, a teremtetlen Örök Jó Szellemet is le lehet hívogatni, s ez a közösség-tartásnak egyik legkiválóbb módja, mintegy nyitánya. Isten Szentleke által árasztja ránk Urunk az Ő szeretetét. „A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.” (Róm. 5,5.) - Ugyanez a Szentlélek fog minket megtanítani imádkozni is. Minden összejövételnél újra meg újra Ő tanít minket erre - ha kérjük. – Tehát kérjük! – És megkapjuk. Ne féljünk attól, ami egyszerű, s főleg, ne nézzük le. Egyszerű szavaink mögött a Léleknek adjunk teret. Itt nem produkálni kell, hanem csak kinyílni, s nem is akárki előtt. Nem egy-két bőr-tömlő testvér előtt kell produkálnom az agyamat. Sokan így gúnyolják - kívül állók - közösségeinket. A Fölség jelenvalósága minél inkább áthat, annál jobban fog sikerülni az együttlét. Itt a főcsatorna függőleges irányú. A többiek csak behallgatózhatnak: Meg van engedve nekik: Én engedtem meg - méghozzá tudatosan. Nem árt, ha ők is tudják: Milyen lében áztat engem most és itt a sorsom:Miben vagyok. Szeretetük „ámen”- jével ők is meg fognak támogatni az Úr előtt. - S az Úr ígérete, hogy „amit egybehangzóan kérünk, azt megadja, - itt és most beindulhat, mert Jézus szavának tekintélye szavatolja annak beteljesedését. - A beteljesült és meghallgatott kérést pedig úgy éljük át, mint az Úr cselekvését. Ez egy örömteljes átélés. Ez már napjaim fortagában következik be, túl a közösségi együttlét alkalmán idején és helyén. De azt is tudom, hogy közösségi életet élek, s újra el fogok menni a testvérekhez imádkozni a közibe. Ott majd elmondom: Képzeljétek, mit tett velem az Úr! - Emlékeztek rá, mit kértünk a múltkor: S lám a Fölségesnek úgy tetszett, hogy lépjen az érdekemben. S most elmondom, mint bizonyágtételt, tanúságtételt, hogy bátorodjék a ti bizalmatok is Jézus Krisztus Atyja, s a mi Atyánk iránt. Mivel ma is csodálatosan szereti övéit, akik egész szívvel ráhagyatkoznak. Közösen adjunk hálát és köszönjük meg együtt azt a jót, amit velem tett. Zsolozsmázó, szentírási szavakba is foglalhatjuk kitérő hálánkat mondván: „Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mivel irgalma örökkévaló!” (Dán. 3,89). Ezért és innen az a szokás, hogy kisközösségi imák csak úgy hemzsegnek ettől s szótól, hogy „köszönöm Uram”, „köszönöm” – Ez így is való. – Valóban méltó és igazságos, illő és üdvös, hogy mindig és mindenkor hálát adjunk’. Mi tudjuk, hogy még természetes életünk sem természetes, vagyis magától ért(h)ető. Nem is beszélve a természetfeletti életről, melyről csak dadogva és dilettáns módon tudunk beszélni, érezni és gondolkodni! Hogy valamit kigondolhatok, mondhatok vagy tehetek, ez mind-mind az Ő jóságának és nagylelkű engedékenységének, sőt engedélyének a műve. Így mondanám: Ő megengedte, hogy ezt és ezt megtehessem, hogy ez és ez megtörténhessen, stb. S ha én Benne élek, akkor minden eseményt, mely lezajlik bennem és körülöttem, így, ebben a fénytörésben értékelek. Nem önmagammal tellek el, hanem Ővele. Nem magamat hirdetem, hanem Őt, magamat pedig csak, mint mellékszereplőt, akinek megadatott ezt és ezt átélni. Ez a belső 'kamera'-beállítás eredményezheti azt, hogy meglátom Istent a saját életemben, mint rendezőt, sőt, mint főszereplőt.

"Neki növekednie kell, nekem kisebbednem." (Jn.3,30.) Ezért soha nem kell üres kézzel mennem a közösségbe, mert mindig lesz a tarsolyomban tanúságtétel. - Izrael fiai a fogságból való hazatérés hírére imígyen szóltak imáikban: "Amikor az Úr hazavezette Sion foglyait, úgy tűnt, hogy álmodtuk az egészset. Szánk tele volt nevetéssel, a nyelvünk pedig ujjongással. A pogányok közt ezt mondogatták: „Az Úr nagy dolgot művelt velük!” Igen, az Úr nagy dolgot tett, s mi mennyire örültünk neki." (Zsolt.126, 1-3) Mária, az Úr édesanyja is viszi tanúságtételét rokonához, Erzsébethez: " nagyot tett velem a Hatalmas, és Szent az ő neve." (Lk.1,49) . Ez a mi dolgunk, hogy felismerjük: 'Ezt is, meg ezt is az Úr cselekedte, s nélküle ez nem történt volna meg!' Vajon maradt még bennünk ennyi istenfélelem és alázat ebben a dölyfös, ki-ha-nem-én világban?! Ha már dicsekedni kell, akkor az Úrban dicsekszünk - Szent Pál szavaival, s ezek a mi közösségi alkalmainkkor felcsendülő kötelező tanúságtételek. Ezzel erősítjük magunkat és egymást egyaránt. -Az Isten dicsérete felcsendül ezután ajkunkon, s tesszük azt, ami kötelessége egy teremtménynek, mondjuk: egy embernek: Dicsőítjük a Teremtőt minden művéért, s dicsőítjük az Úr Krisztust a megváltás és megújulás művéért. S tesszük ezt a Szentlélekben. Nem sokat spekulálunk, hanem átadjuk magunkat a dicsőítés lelkének, s ahogy jön, csak úgy ömlik ajkunkon Isten dicsőítése... Szemünk, szánk, szívünk megtelik malasztal, kegyelemmel, s feloldódunk Isten fölséges lényének szent bódulatában. Tetszik / nem tetszik, mi ezt hitelesnek tartjuk, mert a szívünk tanúskodik erről, s az nem csap be minket, a belénk áradó Szentlélek okán. Isten dicsőítése nem csúcsteljesítmény, hanem fundamentális, s teremtményi kötelesség. Ahogy Pál mondja: "Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot", (II.Kor.9,16) mondhatjuk mi is "jaj nekem, ha nem dicsőítem az én Istenemet"! Ezért minden nap legyen dicsőitésem a privát ima-életemben, de ugyanúgy minden közösségi alkalommal is!! A módozat és kivitelezés minden változatban hiteles. Nálunk ének és szabad, személyes ima a gyakorlat javarésze, de nincs kikötésünk. Nincs jogom megkötni a szárnyaló lelket: Közönséges gonosztevő lennék lenyírni a szárnyalni akaró madár szárnyait. Már elégünk van az agyonszabályozott és digitalizált európai 'kocka-fej-syndromából' ! :Ezt így kell, ezt úgy kell...! - Tetszik tudni, hogy kell? : Ahogy a szívem diktálja. S már tessék elhinni: Isten lakik bennem - és benned, aki nélkül még dicsőíteni sem volnánk képesek . "Hisz nélkülem semmit sem tehettek." (Jn.15,5). Tehát akkor tegyük, amíg élünk nagy örömmel és átadott lélekkel! Most kell megtanulnunk azt, amit egy örökkévalóságban át tenni fogunk !

Akció program. - Egész egyszerű dolgok: Ne maradjak el a közösségi alkalmakról semmiképpen! Vigyék magammal mindig tanúságtételt, ahol elmondom azt, amit átéltem: Vigyázz, nem azt, amit kigondoltam! Ahogy a virágnak megtiltani nem lehet..., úgy nekem se lehessen megtiltani, hogy a kérésben, a hálán és köszöneten túl ne dicsőítsem azt a csodálatra méltó Lényt, aki a mindenségben a Láthatatlan Mozgató. Azután : Még a Szentírás sorain keresztül is kérjem az Ő válaszát, szerető atyai szavát. Legyen az, énfelém / mifelénk: akár intelleum, feddés, neheztelés, vagy pedig bátorítás, vigasztalás, lelkesítés, avagy szülői dicséret. - Vigyék mindig magammal egy kis meglepetést is, csupa ötletességgel, s az öröm-okozás minden leleményességével. Mi most ezt, a vallásos filmekben át éljük meg. – Nagyon szükséges és hasznos mindig egy tömény tanítás a lelki megújulás szellemében, azután az aktuális dolgok kihirdetése és egy záró körima. A közösség, mely ehhez tartja magát, mindörökre megmarad!

Tanúságtétel. - Huncutok vagytok, mert mindig ezt kezditek olvasni először. Rendben van, lenyelem a békát, tehát hadd kezdjem el: Megint Németország. Az egyházi közösségekben létezik ott egy látszólagos élet. Afféle klubélet. Egy ilyenbe sodródtam bele akarva-akaratlanul. Az egyik közösségvezetőnek volt születésnapja. Nagy elegancia, főúri szalon, tálalás, jeles teológiai professzorok, képzett, diplomás hitoktatók, pszichológusok, irodavezetők: De nem sokan: Talán mindössze nyolcan-tizen. Mindjárt olyan idéetlenkedéssel kezdődött. Semmitmondó lötyögés, groteszk poénkodás, apró, finom csipkedőlő sértegetések – persze a távollevők felé, tátongó üresség, vihogás, afféle előregyártott nevetőgörcsök, az idő agyonverése jól megtömött unalommal. Közben ketten-hárman egyre csak hajtogatták: Jaj de jó, jaj de jó. –Hát persze én is nyomtam rendesen a műmosolyt, azzal a gondolattal, hogy márcsak nem leszek hangulatrontó. Végül is ez egy lazítás, s nem kell - mit tudom én - színvonalat keresni benne. Nem is azt kerestem, hanem azt, hogy mi ebben a 'pláne'!? Hát ha egy-két óra alatt lefolyt volna, akkor most nem írnék róla egy sort se. De este 7-től éjfélén túlig...ez nekem borzalmas 'élmény volt. Élmény, mert át kellett élnem, s még jó, hogy élve maradtam. Csak az Úrhoz sóhajtottam, mert teljesen kimerültem abban, hogy feszülten figyeltem a tupírozott 'semmit. – Hazagondoltam, az én kedves kisközöségeimre. Istenem, milyen egyszerű kis népem van itt nekem ebben a szép kis Magyarországon! S ezek az egyszerű emberkéik milyen kincsesbánya. Milyen jó együtt lenni velük. Milyen csodálatosak a mi ima-találkozóink, milyen tartalmasak az imáink, az elmélkedéseink, beszélgetéseink! S milyen könnyedén kapjuk az Úrtól a színvonalat a közösségi együttléthez! Milyen magasan elkerüli a mi parlagi közösségünk az itteni rangos, professzorok és diplomás nagymellények' vihánckodásait, sületlenségeit. S eltelt a szívem nosztalgiával. Talán észrevették volna gondolataimat a többiek? –Nem hinném. Elég jól falaztam a műmosollyal: De éreztem, hogy az Úr dolgozik. –Egész a vége felé, az indulás előtt egyszerre csak jöttek hozzám atyák,(egy indiai is volt köztük), professzorok, pszichológusok, hitoktatók, irodavezetők és letérdeltek előttem. Megdöbentem: Mit akarnak ezek: Hát csak áldásomat kérik, mert éreznek valami nagy vágyat egy áldás után. - Ekkor nagy kő szakadt le a szívemről, valami nagy elégtétel-féle a sokórás belső kínlódásom után. - Most ha én akarnék poénkodni, azt mondanám: Nem hallottátok, amikor leesett a kő?

Igei Ima. – Mennyei Atyánk, minden közösség Atyja égen és földön! Köszönöm a közösséget Veled és a testvérekkel. Dicsérlek azért a csodálatos képességért, melyet egy krisztusi közösség nyújtani és ajándékozni képes. Óh, add, hogy minél több ember felismerje a megszentelt közösségnek ízét, illatát, báját és vonzását, hogy ki tudjon szakadni egy üres és unalmas életfelfogásból. Ámen. * Szeretettel Mindenkinek: *Károly, Karcsi atya, testvértől.* *